

zen vidi. — Kdor hoče kaj opomniti, naj opomni naše ljudi, da bodo trezni; treznost je dobra gospodinja per hiši, pijančovanje je toča pod streho po zimi in po letu; — naj opomni, da naj bodo sosédje miroljubni in se terdoglaviga pravdovanja varjejo; kdor se rad pravda, sam svojo streho terga; — naj opomni, da naj naši Slovenci skerbno gospodarijo; leniga čaka stergan rokav, palica beraška, prazen bokal; — naj opomni — in prav glasno naj pové, da starši svoje otroke v božjim strahu izredijo! Tukaj šim blagoserčni možje, ki zlato pero v roki deržite in pišete za naš narod!

Še nekaj me pri serci tešči. — Ze naš pesnik Vodnik je pišal in grajal: da blizo v vsaki vasi imajo kake posebne navade, in da zato jedan iz drugiga norce delajo. — To je prav nekeršansko, to je prav gerdó! vsi ljudje smo otroci božji, vsi smo si bratje, da bi se po keršansko ljubili, pa ne, da bi se vzaimno zasmehovali, zasramovali, žalili in jedan drugiga za norca imeli. Jaz zavolj tega to rečem, ker se današen dan v časi kak neotesan, heizobražen Slovenec svoje brate Slovence obrekuje in zaničuje, samo zato, ker niso vsi ravno v tistim kotu doma, kjer on; še učeni — prosim ne zamerite! jaz hudo ne mislim, sam Bog vé! — še učeni se kadaj zapozabijo — jedan zaničuje Slovence Krajske, drugi Goriške, tretji Koroške, šterti Štajerske. Pa smo si vender vsi bratje Slovenci. To zametovanje in zaničovanje hodi med nami, kakor gerda černa hudoba, in moti nam bistro pamet, kazí nam naše sicer dobro slovensko sercé. Govorimo, pišimo, opominujmo se, da se bratovsko ljubimo, ako ravno jedni pribivamo na sončeni, drugi na senčeni strani gore, ako ravno živimo jedni na pravim, drugi na levim bregu tekoče vode. Kdor ne ljubi, ostane v smerti — govori svet Janez — kdor sovraži svojiga brata, je vbijavec.

Matija Majer.

Povedka.

(Dokonzhana pravda). H nekdajnimu kralju, Teodoriku po imenu, pride neka vdova vša shaloftna in objokana, ponishno prosi kralja in takó govori: „Mogozhen kralj! vdova sim in vafha podloshna; imela sim dosti premoshenja, kteriga mi je moj rajniki mosh sapuštíl, de bi otroke lepo uzhila in jih s vřim prefkerbela; tode shlahta mojiga rajnkiga moshá mi je she veliko vsela, in fhe to, kar imam, mi bodo pobrali, takó, de bom s otrozi vred mogla revřhino in pomanjkanje terpéti, in od vřiga hudiga konez jemati; toshujemo in pravdamo se savoljo tega she tri leta, in ne řtori se mi pravize, nizh ni rasfojeniga fhe, torej nizh ne dobim; ob vse sim she, fhe otrozhizhkov ne bom s zhim preshiveti iméla. Dolgo zhafa she je moja pravda med dohtarji, in s vřimi profhnjami niřim v řtanu dořezhi, de bi se mi praviza sgodila. Prořim tedaj mogozhen kralj! pomagajte mi, de se moja pravda dokonzhá, in de se meni praviza řtori.“

Kralj vdovi prijasno rezhe: „Ljuba moja vdova, vidim, de se ti ref kriviza godí, zhe je pa le takó, kakor mi pripovedujesh? Povej mi nar pred, ktera řta řtifa dva pravdarja, ktera imata v rokah tvojo in tvoje shlahte pravdo, obljubim ti, kmalo bo rasfojeno, in kar ti gre po pravizi, gotovo bořh dobila.“ Vdova mu pové imena obeh pravdarjev.

Drugi dan prezej ukashe kralj obema pravdarjama, ktera řta imenovano pravdo v rokah imela, hitro dokonzhati jo in vdovi pravizo řtoriti, zhe ji praviza gre, in rasfodbo kralju prineřti sa poterjenje. Befednika se pripravita to pravdo isdelovati, in řta jo tudi v treh dneh h konzu dognala, ktero nefeta po prijetimu ukasu kralju podpifat in poterdit. Kralj ju vprařha: „řta dokonzhala pravdo vboge vdove, kakor řim vama ukasal?“ „Dokonzhana je, ravno jo perneřeva podpifat in poterdit.“ „Kakó je řteklo sa vdovo, ju kralj vprařha, ali je dobila ali sgubila?“ Senim glafam odgovorita befednika: „Dobila je vdova, řaj drugazhi se ne more rasfoditi, po pravizi ji gre vse premoshenje.“ Kralj na to vefel pravi: prav je. Kralj vprařha sdaj: „Povejta mi prav refnizhno, koliko zhafa řta potrebovala, to pravdo popolnoma dokonzhati?“ „Ne ravno veliko, mu pravdarja odgovorita, v treh dneh je bilo lahko vse narejeno.“ Kralj pravi na to: „Dóbro je; le dajta meni pifma, de jih vdovi isrozhim, vidva pa greřta prezej v jezho, pripravita se, oba bořta jutri obefhena.“ Vojaki řo bili she perpravljani, jih v jezho peljati.

Na to se pravdarja grosno preřtrařhita, od řmertniga řtrahú trepetata, profita, jokata, vpijeta, de naj jima kralj persanefe; řaj řtifa tako řtrařhne kásni (řhtrařinge) sařlushila, ker řta řveřto kraljevo sapoved dopolnila, in pravdo dokonzhala po kraljevim ukasu. Kralj jima řerdito odgovori: „Hudobnesha! Niřim ukasal vaji obefit sa tó, ki řta hitro pravdo dokonzhala, ampak le sa tó, ki řta se s njo zele tri leta mudila, kar bi bila v treh dneh lahko řtorila!“

Kralj ju k řmerti obřodi, vender njima je po tem persanefel in ju per shivljenju puřtil. — Gotovo řtifa nobene pravde vezh potem tako na dolgo vlekla.

V-i.

Kratkočasnica.

Dohtar Hufeland je nekdaj za svojih mladih lét v Prag popotval in imel seboj mertvařko řepinjo. Na meji ni vedil mitar (colnar), pod ktero versto naj bi jo zapisal. „Alibi ne mogla ta řepinja, reče na to Hufeland, priti med obnořeno robo?“ — „Prav, prav, med obnořeno robo jo bomo zapisali“ — in vsim dvomu je bilo konec.

Vganjka.

Kaj gre černo gori, belo pa doli?

Popravek.

V 43. listu pri popisu obertniske razstave v 2. versti nameř Dobi beri Doli; v 4. versti nameř Dobski beri Dolski.

Šitni kup.	V Ljubljani		V Krajnju	
	26. Kosoperřka.		21. Kosoperřka.	
	řl.	kr.	řl.	kr.
1 mernik Přhenize domazhe	1	19	1	23
1 „ „ banafhke	1	20	1	21
1 „ Turřhize . . .	—	—	1	—
1 „ řorřhize . . .	—	—	1	3
1 „ Řeřhi . . .	—	54	—	57
1 „ Jezhmena . . .	—	—	—	50
1 „ Prořa . . .	—	55	—	57
1 „ Ajde . . .	—	45	—	54
1 „ Ovřa . . .	—	32	—	32

V Ljubljani. Natifnil in saloshil Joshef Blasnik.